หมี่ฮกเกี้ยน... หร็อยหร็อยโ ฆย ย

สรวิชญ์ ศรีอารยา

1โ ฆโ ฆโ ฆ.

ความเอร็ดอร่อยของหมี่ฮกเกี้ยน ทำให้ผมต้องแลบลิ้นเลียเศษอาหาร ที่ติดตามใบตองจนไม่เหลือคราบ ย ถ้าผมโตแล้วทำงาน มีเงินมากกว่านี้ ผมจะสั่งหมี่ฮกเกี้ยนมากินหลายชามให้พุงกางไปเลย แต่เนื่องจากตอนนั้น... ผมมีอายุประมาณหกเจ็ดขวบ กำลังอยู่ในวัยกำลังกินกำลังนอนทีเดียว ชอบเล่นสนุกไปวัน ๆ ผมทำได้ดีที่สุด ย ย ย ย ย ก็แค่ฝันกลางวันเท่านั้นเอง! เมื่อกินไม่อิ่มท้อง ก็อดที่จะบ่นพึมพำไปตามประสาเด็กไม่ได้ ประกอบด้วยฐานะทางครอบครัวก็ยังย่ำแย่ ผมจึงไม่สามารถเรียกร้องขอสิ่งที่ตัวเอง ต้องการได้ตามใจปรารถนา ขืนเอาแต่ใจตัวเองบ่อย ๆ อาจถูกทำโทษได้ง่าย ๆ เพราะธรรมเนียมในสังคมคนจีน ผู้น้อยต้องเชื่อฟังผู้ใหญ่เสมอโ มีแค่ไหนก็กินไปเท่านั้น เป็นเด็กเป็นเล็กกินอะไรมากมาย ผู้ใหญ่เขาทำงาน ยังกินไม่เยอะเท่าอ๋อยเลย ย ย ย ย ย อี๋ฉ้ายเลี้ยงไม่ไหว เดี๋ยวก็พาไปปล่อยวัดหรอกโ

โ มีแค่ไหนก็กินไปเท่านั้น เป็นเด็กเป็นเล็กกินอะไรมากมาย ผู้ใหญ่เขาทำงาน ยังกินไม่เยอะเท่าอ๋อยเลยย ย ย ย ย อี๋ฉ้ายเลี้ยงไม่ไหว เดี๋ยวก็พาไปปล่อยวัดหรอกโ

น้าสาวของผมกล่าวตำหนิ ขณะที่ใช้มือตัวเองกำลังเกลี่ยหมี่ ที่ซื้อมาในห่อใบตอง แบ่งใส่ลงในจานย ย ย ย ให้ครบตามจำนวนผู้ที่มาเล่นไพ่จ๊อด(นกแดง)ภายในบ้านของอาม่า (ย่า)
โ ทำงานอะไร? ล่ะอี๋ เห็นเล่นไพ่ทั้งวันเลย ไม่เหมือนอาป๋าที่ต้องไปก่อสร้างโ ผมหยิบ1โอ๋วเอ๋ว อีกชิ้นหนึ่งเข้าปาก เคี้ยวเสียแก้มตุ่ย จนถูกผู้ใหญ่หยิกเข้าที่ต้นแขน ทำเอาน้ำตาผมแทบเล็ด ต้องยกมือลูบต้นแขนบ่อย ๆ เพื่อบรรเทาอาการปวด

1โอ๋วเอ๋ว หมายถึง ขนมที่มีลักษณะเป็นวุ้นใส ไม่มีสีทำจากกล้วย กินกับน้ำแข็งใส ใส่ถั่วแดงต้มหรือวุ้นดำ ราดน้ำเชื่อม หรือน้ำแดงและน้ำนมแมว เป็นของหวานที่ชาวภูเก็ตนิยมรับประทานกันในเวลาบ่าย
ย ย โ ทำอะไรล่ามข้วน (ตะกละ) ขนาดนั้น อ๋อยยกถาดมาให้อี๋ ถ้าช่วยงานมาก เดี๋ยวอี๋ให้กินมากกว่านี้ รีบยกของไปให้เขากินเร็ว อย่าให้ผู้ใหญ่ต้องรอโ
ย ย ย ย ทันทีที่ผมและอี๋ยกจานหมี่ฮกเกี้ยน ไปเสิร์ฟต่อหน้าผู้เล่นไพ่ หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งในวงไพ่ใส่ชุดผ้าลูกไม้ย กำลังใช้ความคิดกับไพ่ในมือ แต่เมื่อเอา2ไม้จั่วไพ่นกแดง ที่กองอยู่ตรงกลางวง กวาดเข้าหาตัวรวมกับไพ่ของตัวเอง ถึงกับอุทานลั่นด้วยความดีใจ
โ ล็อค(ชนะ) แล้ว จ่ายมาซะดี อย่าโย้กโย้ หลายตา (รอบ) แล้ว เพิ่งจะมาได้ นึกว่า...จะหมดตูดแล้วกูโ
ด้วยความเคร่งเครียดที่เกิดจากการเล่นไพ่ แล้วพ่ายแพ้ติดต่อกันหลายชั่วโมง เมื่อชัยชนะเกิดขึ้นในรอบสุดท้าย หล่อนดีอกดีใจ ถึงกับกินอะไรไม่ลง จึงปฏิเสธหมี่ฮกเกี้ยนจานนั้น โดยยกให้ผมเอาไปกินฟรีๆ
โ หลานจี้ฮุ่ย (อาม่าของผม)คนนี้น่าเอ็นดู ตัวแค่นี้ทำงานได้แล้ว โป๋ (ยาย) ยกให้หนุ่ย (หนู) นะโ
ผมยกมือไหว้ขอบคุณ แล้วรีบยกจานหมี่กลับลงมาข้างล่าง กลัวขาไพ่ของอาม่าจะเปลี่ยนใจ ผมกินหมี่ฮกเกี้ยนด้วยความเอร็ดอร่อยอีกครั้ง ใช้ลิ้นเลียคราบอาหารที่ติดอยู่ตามซอกจานจนสะอาดเกลี้ยงเกลา
จู่ ๆ ผมก็ได้ยินเสียงเคาะประตูเหล็กบานพับ เมื่อไปเปิดประตู ก็พบพ่อหิ้วหมี่มาอีกห่อ พร้อมกาแฟเย็นในกระป๋องนม ตาผมลุกวาวด้วยความดีใจที่จะได้กินหมี่ฮกเกี้ยนเป็นครั้งที่สาม คาดไม่ถึงว่า วันนี้จะโชคดีได้กินหมี่หลายรอบ เพราะตามปกติแล้ว เด็กอย่างผมจะได้กินอาหาร ก็ต้องเป็นของเหลือต่อจากผู้ใหญ่ หรือไม่ผู้ใหญ่แบ่งให้เท่านั้น
โ ฆ

2โ ฆโ ฆโ ฆ.
ย โ สิบบาทมาหลายเดือนแล้ว ขนาดผัดไทย ไม่มีเหลี่ยว (เนื้อสัตว์) ใส่แต่ไข่อย่างเดียว มันยังขึ้นสิบบาท ของเราใส่เหลี่ยวเยอะ ถ้าไม่ขึ้นก็ขายไม่ไหวโ

2ไม้จั่วไผ่ มีลักษณะเป็นไม้ไผ่อันเล็ก ยาวขนาด 2 ฟุต ตรงปลายใช้ยางวงมัดที่ปลายไม้ สำหรับใช้เกาะไพ่ เข้าหาตัวผู้เล่น ส่วนใหญ่ใช้ไม้จั่วไผ่แบบนี้กับไพ่นกขาวและไพ่นกแดง

เจ้าของร้านหมี่ฮกเกี๊ยนบอกเหตุผล ในการขอขึ้นราคาเท่าหนึ่ง หลังจากที่แม่ของผมบอกให้อีกฝ่ายคิดเงิน แม่ควักเงินขึ้นมาจ่ายค่าหมี่ของเราทั้งสามคนแม่ลูก ที่กินไปวันนี้ รู้สึกว่า แพงกว่าครั้งก่อน ๆ มาก

ย โ อาทิตย์หน้า เราไปกินโอ๋วเอ๋ว ถูกกว่าตั้งเยอะนะมะนะโ โอ๋น้องสาวผมออกความเห็น เมื่อลอบสังเกตว่า แม่ไม่ค่อยมีสีหน้าสบายใจนัก ที่วันนี้ทำให้สูญเสียรายได้ ซึ่งเกิดจากการต้องเลี้ยงหมี่ฮกเกี้ยน ของคนในครอบครัวไปมากพอสมควร

ย โ ไม่ต้องกินอะไรเป็นดีที่สุด โอ๋วเอ๋วก็แพงเหมือนกันนั่นแหละโ ผมแย้งขึ้น

ย โ กินแล้วอย่าไปคิดอะไรมาก แป๊บ ๆ (รีบ ๆ) เข้า เดี๋ยวมะ (แม่) ต้องกลับไปทำขนมหล้าว (อีก) โ แม่ตัดบท ไม่ต้องการให้ลูกทั้งสองคนมีปากเสียงต่อ เพราะรู้ดีว่าเราสองพี่น้องเมื่อทะเลาะกันแล้ว ยากจะยุติได้

ย โ ไปกินหมี่เตือนสาม (เทศกาลตรุษจีน) ที่บ้านอาม่าก็ได้ มะไม่ต้องเสียเงินเลี้ยงหมี่เราอีกโ น้องสาวพูดเหมือนหาทางประหยัดให้แม่สบายใจ ผมได้แต่คิดในใจเล่น ๆ ว่า ถ้าให้อาม่าผัดหมี่เลี้ยงเรา สู้ให้แม่ผัด ยังอร่อยกว่าอีกเยอะ เพราะแม่เป็นคนย ใจป้ำ ใส่เครื่องประกอบมากมาย ทั้ง กุ้ง หมึก ลูกชิ้นปลา หอยติบ (หอยนางรมตัวเล็ก) และหมูเนื้อแดงไม่ติดมัน ไม่เหมือนอาม่าขี้เหนียว ใส่แต่หมูสามชั้นและผักกวางตุ้งเท่านั้น ยังไม่ทันจะกล่าวอะไร แม่ก็ชิงพูดออกมาเสียก่อนเหมือนรู้ใจผมว่า

ย โ บ้านอาม่ามีหลานหลายคน เดี๋ยวก็กินไม่อิ่มหรอก เดี๋ยวมะผัดให้กินเองจะดีกว่าโ

ย เหตุผลที่แม่รีบออกปากว่า จะผัดหมี่ให้ผมและน้องสาวกิน เพราะเราเพิ่งจะมาทราบภายหลังว่า แม่และอาม่าเพิ่งจะทะเลาะกันเมื่อไม่นานมานี้ ตามประสาแม่ผัวและลูกสะใภ้ ที่ไม่ค่อยลงรอยเท่าไหร่ ด้วยเหตุกลัวเรื่องจะบานปลายไปใหญ่โต จนมองหน้าไม่ติดในวันข้างหน้า พ่อผมซึ่งเป็นคนกลาง จำต้องย้ายครอบครัวออกมาจากกงสี พลอยทำให้ผมและโอ๋ ถูกเกลียดหน้าจากอาม่าไปด้วย ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่ความผิดของเราแม้แต่นิดเดียว

ย ในเย็นวันที่แม่ผัดหมี่ให้กิน ผมกับน้องสาวกินกัน ไม่ต่ำกว่าคนละสองสามจานจนพุงกาง เนื่องจากแม่ลงทุนต้มน้ำซุปกระดูกหมูเอง เพื่อนำไปปรุงรสชาติให้เข้มข้น เหมือนร้านเจ้าประจำที่เราไปกินอยู่บ่อย ๆ แม่ดีใจที่เห็นพวกเรากินหมี่กันจนอิ่มหน่ำสำราญ

โ ถ้ามีเวลามะจะผัดหมี่ให้กินอีกหลาว ยังเหลืออีกนิด ... อย่าให้เหลือติดกระทะ ของยิ่งแพง ๆ อยู่ด้วยโ สองคนพี่น้อง จำต้องฝืนกินหมี่ต่อจนหมด ทำให้เบื่อหมี่ฮกเกี้ยนไปอีกหลายวันทีเดียว

ย ปากบ่นว่า เบื่อหมี่ไปอย่างนั้นเอง หลังจากนั้นไม่นาน ผมก็รองขอให้แม่พาผมและน้องสาว ไปกินที่ร้านแป๊ะ...เจ้าเก่าอีก ตอนอยู่ชั้นประถม มันก็ไม่น่าเกลียดนัก แต่เมื่อเลื่อนชั้นมาเรียนมัธยมปลาย แม่จัดสรรเงินค่าขนมให้พวกเราเป็นรายสัปดาห์ ผมไม่มีสิทธิ์ออดอ้อน ให้แม่พาไปกินหมี่เหมือนตอนเป็นเด็กได้อีก ต้องทะยอยเก็บเงินให้ครบ เพื่อจะได้เอาไปซื้อหมี่ฮกเกี้ยน กินที่ร้านทุกวันอาทิตย์เสียครั้งหนึ่งย แต่ช่วงหลังไม่ค่อยมีเงินเหลือเก็บ เพราะผมมักจะสะสมเงินไปซื้อคู่มือตำราเตรียมตัวสอบเอนทรานซ์มากกว่า

ย โ ฆ

3โ ฆโ ฆโ ฆ.

ย เกือบสองปีเต็ม ๆ ที่ลิ้นของผม ไม่ได้สัมผัสความอร่อยของรสหมี่ฮกเกี้ยนนานพอสมควร เพราะต้องไปเรียนที่ต่างจังหวัด ทุกครั้งที่กลับมา ถ้าไม่เป็นอาม่าก็เป็นแม่ ที่จะพาผมไปกินหมี่ฮกเกี้ยนที่ร้านเดิมเสมอ

ย โ ปีหน้า...ก็จะกลับมาทำงานที่ภูเก็ตแล้ว ที่บ้านค้าขายก็อยากให้หลานชายรับราชการบ้างโ

ย อาม่าอวดตำแหน่งหน้าที่ทางราชการของผม ให้ฟังต่อหน้าเมียเจ้าของร้านหมี่ ด้วยความภาคภูมิใจที่ผมสอบชิงทุนหลวงได้ เป็นหน้าเป็นตาของวงศ์ตระกูลอย่างมาก

ย โ หลานชายหน้าสวยเหมือนแม่เขานะ โก้จู๋ (อากงของผม) ช่วงหลังนี้ไม่เห็นฉ่ายมาสั่งหมี่ไปกินเลย ไม่สบายเหรอไง ? โ เมียเจ้าของร้าน ถามถึงเหตุผลทำไมระยะหลัง น้าฉ่ายจึงไม่มาซื้อหมี่ฮกเกี้ยน กลับไปให้อากงกินที่บ้าน เพราะเมื่อก่อนอากงจะต้องสั่งให้น้าสาวของผมมาซื้อหมี่ผัดไปกินตอนบ่ายสองโมงเกือบทุกวัน

ย โ โก้จู๋เป็นโรคความดัน หมอสั่งไม่ให้กินของมัน ๆ ฉันเองตอนนี้ก็กินมากไม่ได้ ท้องอืดบ่อยไม่ค่อยย่อย เหมือนตอนสาว ๆย เดี๋ยวสั่งแบบนี้ให้หลานชายอีกชาม ที่โน้น...มีหมี่ผัดแบบนี้ขายมั้ยล่ะออย? โ

ย เหมือนรู้ความต้องการของผม ที่จะกินหมี่ฮกเกี้ยนให้หายอยาก อาม่าจึงสั่งหมี่ให้ผมเพิ่มอีกถ้วย ที่อื่นใด ในจังหวัดภาคใต้ ซึ่งผมไปฝึกงานภาคสนาม ไม่มีที่แห่งไหนผัดหมี่ฮกเกี้ยน ได้อร่อยเท่าที่จังหวัดภูเก็ต

โ เคยสั่งมากิน แต่เขากลับทำเป็นหมี่ราดหน้ามาให้ เขาผัดไม่อร่อยเหมือนบ้านเราย อย่างของยะลาคนส่วนมากเป็นแขก เขาผัดไม่ใส่หมู ใส่แต่ปลา แต่กุ้งโ ผมตอบพร้อมแลบลิ้นไปด้วยความเผ็ด เนื่องจากโรยพริกไทยและพริกแดงป่นมากเกินไป จนกลายเป็นละอองแดงเต็มผิวหน้าหมี่ผัด นับตั้งแต่วันนั้น!...รสชาติของหมี่ฮกเกี้ยนหลายเจ้า ลดระดับความอร่อยลงไปมาก สาเหตุคงเป็นเพราะบางร้านผัดไว้จำนวนมาก ใส่ในหม้อใบใหญ่ ๆ รอการตักใส่บริการให้แก่ลูกค้า ไม่ได้ผัดหนึ่งกระทะต่อหนึ่งลูกค้าสั่งเหมือนเมื่อก่อน เพื่อให้ได้ทันความต้องการของลูกค้าในเวลาอันรวดเร็ว ผมจึงไม่ค่อยนิยมไปกินเท่าไร มีเพียงร้านหมี่ของแป๊ะ...เพียงเจ้าเดียวเท่านั้น ที่ยังรักษาการผัดแบบเดิมๆ อยู่ อย่างเช่นการใช้ถ่านไม้เป็นเชื้อเพลิงแทนการใช้แก๊สหุงต้ม อย่างที่เห็นกันดาษดื่นในร้านอาหารทั่วไป ดังนั้นผมจึงไปอุดหนุนร้านของแป๊ะ...เป็นประจำ

เมื่อกลับมาบรรจุรับราชการที่บ้านเกิดย มีเงินเดือนเลี้ยงตัวเองได้แล้ว ส่วนใหญ่หลังจากเลิกงานตอนเย็นย ผมมักจะแวะไปกินหมี่ฮกเกี้ยนร้านเดิมอยู่บ่อย ๆ ด้วยติดใจในรสชาติที่ชอบมาตั้งแต่วัยเยาว์ ให้สมอยาก ทดแทนในช่วงเด็กที่ไม่ค่อยได้กิน จนทำให้ถูกแม่ต่อว่า

โ รู้อยู่แล้ว...ตอนเย็นต้องกลับมากินข้าวบ้าน ก็ยังไปกินหมี่อีก ทำให้ข้าวที่บ้านเหลือ ไม่ต้องร้านหมี่มันเจ๊งหรอกโ เมื่อถูกตำหนิหลายครั้งเข้า ผมค่อย ๆ เลิกราไม่ไปกินอีก ประกอบกับช่วงหลัง ตัวเองเริ่มมีน้ำหนักมากขึ้น ตั้งใจจะลดน้ำหนัก โดยการลดจำนวนครั้งในการกินหมี่ให้น้อยลงจากเมื่อก่อน จึงห่างหน้าหายตาไปจากเจ้าของร้านนานหลายเดือน ทำให้ไม่ทราบว่า ร้านเจ้าที่กินประจำ ได้ปิดกิจการไปแล้ว เพราะอายุของแป๊ะ...ชราภาพมากเหลือเกิน จนผัดหมี่ไม่ไหว แต่แกก็ได้ถ่ายทอดสูตรการผัดหมี่ฮกเกี้ยน ให้แก่ผู้เป็นหลานรับช่วงต่อ รสชาติยังอร่อยเหมือนเดิม แต่ปริมาณจากชามโตเมื่อก่อน ก็ลดลงแทบจะไม่พออิ่มในชามเดียว

ทุกครั้งที่ โ โอ๋โ น้องสาวของผมกลับจากกรุงเทพฯ ต้องรบเร้าให้ผมพาไปกินหมี่เจ้าใหม่นี้ทุกครั้ง

โ กินเจ้าไหนก็ไม่อร่อยเท่าของแป๊ะ....เมื่อก่อนกินเก็ด (คู่) กับผักกาดขาว แต่ตอนนี้แทบเปลี่ยนมาเป็นย ใบกุ๊ยช่ายและหอมแดงแทน ก็แก้เลี่ยนไปอีกแบบโ

น้องบอกสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไป แต่เก้าอี้และโต๊ะยังใช้ตัวเก่าตัวเดิม ที่ผมเคยเห็นเมื่อตอนเยาว์วัย
โ เดี๋ยวโก้ออยสั่งให้โอกินอีกถ้วย โก้...เอาหมี่หุ้นใส่ไข่อีกถ้วย เอาไข่แดงเป็นยางมะตูม ไม่ต้องใส่อ่วน (ลูกชิ้นปลา) น่ะโ
ผมเปลี่ยนจากหมี่เหลืองเป็นหมี่ขาว มาแบ่งกินกับน้องสาวอีกถ้วย ไม่อยากจะกินมากกว่านี้ หลังจากที่ตัวเองงดอาหารเย็น จนน้ำหนักลดลงได้สองกิโล
ระหว่างที่รอเขาผัดหมี่ให้อีกถ้วย ผมอดหวนระลึกถึงการกินหมี่ฮกเกี้ยน เมื่อตอนเราเป็นเด็กทั้งคู่ไม่ได้ บางครั้งก็ต้องทะเลาะ เพื่อให้ได้กินหมี่ในจำนวนที่มากกว่า
ฐานะครอบครัวของผมไม่ถึงอดอยาก แต่ก็ไม่ฟุ่มเฟือยถึงกับกินทิ้งกินขว้าง พวกเราเติบโตมาในครอบครัวของคนจีน ที่สอนให้ลูกหลานใช้จ่ายอย่างประหยัด
บางครั้งอาจจะถึงขั้นตระหนี่เสียด้วยซ้ำ
โ ฆ
4โ ฆโ ฆโ ฆ.
ร้านหมี่ผัดฮกเกี้ยนของแป๊ะ...ถูกเปลี่ยนมือเป็นของโก้....ซึ่งได้ย้ายมาขายอยู่ที่แห่งใหม่ กลายเป็นเมนูอาหารพื้นเมืองลำดับต้น ๆ ที่ใช้เลี้ยงรับรองแก่เพื่อนฝูงของโอ๋
ซึ่งมาจากต่างจังหวัดอยู่บ่อยครั้ง
โ ที่นี่เขาไม่มีน้ำปลาเหรอ โก้ออย ?ย อาโก้ขอน้ำปลาหน่อยซิคะโ
ตั๊กแตนเพื่อนที่ทำงานของโอ๋ร้องถามขึ้นมา เมื่อต้องการจะปรุงรสเค็มตามที่ตัวเองชอบ
โ อ้อ! ลืมบอกเธอไป คนภูเก็ตเขาไม่ใส่น้ำปลาปรุงอาหารหรอก เพราะเหม็นคาว เขาใช้จิ้วเช้ง (ซีอิ้วขาว) แทนย่ะหล่อนโ
โอ๋หยิบขวดกลมสีชา ใกล้กับพวงเหล็กใส่กระปุกเครื่องปรุงส่งให้ ทำเอาเจ้าของร้านที่กำลังยุ่งกับการผัดหมี่ในกระทะด้านหน้าร้าน
หันมามองหน้าอีกฝ่ายด้วยความไม่พอใจ เพื่อนของน้องสาวได้แต่หลบตาย ย ย ย ก้มลงพูดกระซิบกระซาบข้างหูโอ๋เบา ๆ ด้วยความเกรงใจว่า
โ ทำไม? เจ้าของร้าน เขามองลูกค้าไม่เป็นมิตรอย่างนั้นละ โก้ออย ไม่เห็นจะต้อนรับพวกเราสักเท่าไหร่เลยโ
โ พ่อค้าแม่ขายคนภูเก็ต เป็นคนนิสัยก่อคูด หน้าฮาวหลามปิ่น อย่างนี้แหละ ไม่หมือนพ่อค้าชาวแต้จิ๋วภาคกลางหรอกครับโ
ผมเผลอหลุดศัพท์จีนฮกเกี้ยนออกมาสองสามคำ จนเพื่อนน้องสาวถาม คำเหล่านี้มีความหมายว่าอะไรบ้าง
โ ขอโทษที...ตั๊กแตนเป็นคนภาคกลาง ฟังคำพวกนี้ไม่รู้เรื่อง โก้ออยลืมไป ก่อคูด แปลว่า หยิ่ง ไม่สนใจไม่แคร์ใคร ส่วนหน้าฮาวหลามปิ่น แปลว่า หน้าบูด หน้าบึ้ง
ไม่ค่อยเป็นมิตรกับใคร พ่อค้าแม่ขายคนภูเก็ตเขาไม่ค่อยแคร์ลูกค้าหรอก ถือคติว่า...มึงซื้อกูขายก็เท่านั้นแหละ โดยเฉพาะร้านที่ทำอาหารอร่อยๆละก็
ยิ่งไม่สนใจลูกค้าใหญ่เลยโ
ทันทีที่ถ้วยกระเบื้องลายไก่ใส่หมี่ มาตั้งบนโต๊ะพร้อมผักเคียง เพื่อนสาวของโอ๋ก็ได้เห็นหน้าตาที่แท้จริงของหมี่ฮกเกี้ยนว่า
เส้นหมี่ที่ผัดนั้นมีขนาดอวบอ้วนกว่าเส้นหมี่ทั่วไป มีน้ำดำขลุกขลิก พอแฉะๆ ไม่แห้งร่วนเหมือนผัดไทยหรือหมี่ผัดซีอิ้ว และไม่มีน้ำเจิ่งนองเหมือนก๋วยเตี๋ยวราดหน้า
แต่ส่งกลิ่นหอมฉุนเรียกน้ำลายสอของลูกค้า นับจากเวลาที่เจ้าของร้านหมี่ อวดฝีมือการผัดตั้งแต่ตอนแรกสั่งแล้ว
โ เมื่อก่อนหนูคิดว่า...หมี่ฮกเกี้ยนเหมือนเส้นก๋วยเตี๋ยวแห้ง ๆ กรอบ ๆ ของเมืองจันทน์ ที่นำไปใส่ถุงขายเหมือนของที่ระลึก แต่เดี๋ยวนี้รู้แล้วว่า
หมี่ฮกเกี้ยนผัดแล้วต้องกินเลยโ
โ ถ้าจะอร่อยมากกว่านี้ ต้องกินคู่กับกากหมู หรือไม่ก็ถั่วทอดโ
ผมเอาใจเพื่อนน้องสาว โดยการฉีกซองพลาสติกที่บรรจุกากหมู โรยหน้าหมี่ในถ้วยของอีกฝ่าย ตั๊กแตนตักหอยนางรมตัวเล็กให้ผมดู แล้วถามว่าเป็นหอยอะไร
ผมก็อธิบายให้ฟังต่อว่า
โ หอยติบ นอกจากจะผัดใส่หมี่แล้ว หอยนี่ยังเอาไปทำแกงจืด3หมี่ซั่ว และไข่เจียวไข่ได้อีกด้วยโ
ย ----------
3หมี่ซั่ว หมายถึง เส้นหมี่ขนาดเล็ก ทำจากแป้งสาลี นิยมทำเป็นแกงจืดใส่หมูสับและผักต่าง ๆ
หลังจากกินเสร็จ ก็เรียกเจ้าของร้านมาเก็บเงิน
โ ทั้งหมด 93 บาทโ ตั๊กแตนรีบควักแบงก์ร้อยชิงจ่ายเงินตัดหน้าผมก่อน
แต่เมื่อได้รับเงินทอน เป็นจำนวนเต็มไม่ได้มีเศษสตางค์
โ เขารู้ว่าโก้ออยมากินประจำเลย จึงไม่คิดค่าน้ำแข็งแก้วละบาทโ ทำให้เพื่อนของน้องสาว ค่อนข้างจะทำหน้าแปลกใจ ที่เจ้าของร้านไม่ได้มีนิสัยเสีย
ตามที่ผมตำหนิไว้แต่ต้น
โ ฆ
5โ ฆโ ฆโ ฆ.
บ่อยครั้งที่ทุกวันหยุดสุดสัปดาห์ ผมมักจะพาจี๊ดจี๊ด หลานสาวตัวเล็ก ลูกของโอ๋น้องสาว อายุห้าขวบย ย ย ซึ่งถูกยกให้เป็นบุตรบุญธรรมของผมตั้งแต่เล็ก
มากินหมี่ฮกเกี้ยนที่ร้านขาประจำ
โ หมี่นี้กินหร็อย (อร่อย) นะป๋าออย เสาร์หน้า พาจี๊ดจี๊ดมากินใหม่หล้าว (อีก) นะโ
หลานสาวตัวน้อย ยกช้อนตักน้ำที่เหลือในถ้วย กินจนหมดเกลี้ยงด้วยความอร่อย ขณะที่กำลังรอตัวเองและหลานกินอยู่นั้น ผมเองก็ไม่วายสั่งหมี่ฮกเกี้ยน
กลับไปฝากพ่อและแม่ที่บ้านด้วย
โ หมี่หุ้น (หมี่ขาว) ผัดเปียกๆอีกห่อนะโก้ ไม่ใส่หมี่เจ๋ง (ผงชูรส) อย่าลืมเอาหัวหอม (หอมแดง) ใส่ไปด้วย ป๋า (พ่อ) แกชอบน้ำเยอะ ๆ โ
ถ้าไม่บอกรสชาติตามใจชอบของคนสั่ง เจ้าของร้านจะผัดตามสูตรที่ชาวภูเก็ตนิยม คือ หมี่เหลืองผัดเปียก หมี่หุ้น (หมี่ขาว) ผัดแห้ง
เหตุที่ต้องเปลี่ยนหมี่เหลืองมาเป็นหมี่ขาว เพราะพ่อและแม่เป็นโรคเบาหวานและย ย ย ความดันโลหิตสูงทั้งคู่ หมอจึงสั่งห้าม เนื่องจากหมี่เหลืองแสลงต่อโรคดังกล่าว
โ เอาอีกชามมั้ยจี๊ดจี๊ด?โ ผมถาม ขณะที่เห็นหลานสาวเจริญอาหารได้ และอยู่ในวิสัยมีเงินพอจะจ่ายค่าอาหารได้โดยไม่ลำบาก ไม่อยากให้จี๊ดจี๊ดต้องอดอยาก
เหมือนผมเมื่อตอนเป็นเด็ก ที่อยากกินแต่ไม่ได้กิน
โ อิ่มแล้ว กินมากเดี๋ยวไม่ได้เป็นนางสาวไทยโ ความแก่แดดของหลานสาว ทำให้ผมอดอมยิ้มไม่ได้
โ จี๊ดจี๊ด...อะไรเอ่ย? ตัวยาวเป็นวา ทาสีเหลือง คนทั้งเมืองชอบกินโ ผมตั้งปริศนาให้หลานสาวทายเล่น ๆ ขณะที่รอให้โก้...ผัดหมี่อีกสองห่อ
โ หมี่! ถูกไหมมั้ย? ป๋าออยโ หลานสาวตอบถูก เพราะนึกขึ้นได้ว่า เป็นหมี่ฮกเกี้ยนที่กินผ่านไปเมื่อครู่นี้
โ ตัวนิดเดียวกินหมดชามเลยนะ ที่บ้านหลู้ (คุณ) ขาวทุกคน ทำไมหลานออกมาดำ ถึงหนุ่ย (หนู) ด๋าย ย ย ก็ดำขำน่ะย เดือนหน้าหยุดสองอาทิตย์

โก้จะไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ โ
เจ้าของร้านบอกกับผม ขณะใช้กระบวยเหล็ก และตะหลิวเหล็กผัดเส้นหมี่ไปด้วยความคล่องแคล่วชำนาญ
กลิ่นหอมจากกระเทียมที่สับจนละเอียดโชยกรุ่น ผสมกับละอองไอน้ำมัน กระจายไปทั่วรอบ ๆ บริเวณเตาไฟย ทิ้งคราบน้ำมันให้ติดจับตามโต๊ะกลมหินอ่อน
ซึ่งบ่งบอกให้ทราบว่า ข้าวของเครื่องใช้ภายในร้านนี้ ผัดขายหมี่ฮกเกี้ยนไม่ต่ำกว่าห้าสิบปี
บรรยากาศเก่า ๆ ในร้านยังคงเหมือนเดิม ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงมากนัก เพิ่มเข้ามาก็มีภาพขาวดำของแป๊ะ...ที่เพิ่งตายด้วยโรคหัวใจวาย เมื่อสัปดาห์ก่อน
ซึ่งโก้...นำมาแขวนข้างฝาผนัง บอกให้รู้ว่า ร้านนี้เป็นต้นตำรับดั้งเดิมของหมี่ฮกเกี้ยน ที่ผมชื่นชอบฝีมือการผัดหมี่ของแกมาตั้งแต่เด็ก
วันเวลาได้มอบความชราภาพและมรณะภัย ให้แก่ทุกคนที่ยังมีชีวิตบนโลกใบนี้ อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ซึ่งรวมทั้งผมด้วย คาดไม่ถึงว่า ตัวเองจะมีอายุล่วงเลย
เข้ามาถึงวัยกลางคน ภายในอีกไม่กี่วันข้างหน้านี้...
โ ฆเ ฆ
ข้อมูลอ้างอิง
ภาษาถิ่นภูเก็ต นพดล กิตติกุล (หน้า 163-169) หนังสือที่ระลึก 100 ปี ภูเก็ตวิทยาลัย
ฮกเกี้ยนหมี่ หยี่อี๋ (หน้า 40-41) นิตยสารภูเก็ตบูลเลทิน VOL 5 NO.3

นายสายัณห์ ตันติกิจ
เจ้าของนามปากกา โ สรวิทย์ ศรีอารยาโ
เขียนเสร็จเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2553

นายสายัณห์ย ย ย ย ตันติกิจ
เลขที่บัตรประชาชน 3-8399-00124-42-9ย ตำแหน่งย นักวิชาการสาธารณสุข ชำนาญการ
บ้านพักย ย ย ย ที่ทำงาน
6/8 ถนนศักดิเดชย ซอยเสาเข็ม หมู่ 9ย ย งานประกันสุขภาพ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต
ตำบลวิชิต อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ตย ย ถ.นริศร ต.ตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต 83000
83000 โทรศัพท์มือถือ 086-2726965ย ย โทร (076) 212297, 211330 ต่อ 307, 308
E-mail : TANTIKIT2512 @ HOTMAIL.COMย โทรสารย (076) 222915

ย